

אביטת נפלאות

בס"ד, חנוכה תשפ"ג, גיליון 26

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

ביטחון בה' לאור נְסִי החנוכה

ישנו **ביטחון סביל**, שבו אדם פשוט רגוע ומשוכנע שהטוב שהוא מצפה לו אכן יתממש. וישנו **ביטחון פעיל**, שבו אדם יוזם, פועל ומשתמש בכל הכוחות והמשאבים שברשותו כדי לגרום לטוב להופיע בעולם. הוא לא רק "משתדל" כדי לצאת ידי חובת עשייה כלשהי, אלא עושה כל מה שביכולת בן אנוש, ואפילו קצת "משתגע" כדי שהטוב ינצח.

שני סוגי הביטחון אינם סותרים זה את זה כי אם **מזינים** זה את זה. בלי ביטחון סביל, הביטחון הפעיל עלול לקרוס מרוב תחושת "כְּחִי וְעֵצָם יָדִי". וכלי ביטחון פעיל, הביטחון הסביל עלול לעורר תגובת נגד של אי-נכונות לבטוח כלל.

ולמרבה ההפתעה, שני סוגי הביטחון מקבילים לשני הנסים הגדולים של חנוכה: הביטחון הפעיל שייך לנס הניצחון במלחמה, והביטחון הסביל שייך לנס פך השמן. כמו שאי אפשר לדמיין את חנוכה בלי אחד מהנסים הללו, כך אי אפשר לדמיין את חייו של הבוטח בה' בלי שני סוגי הביטחון יחדיו. חנוכה שמח!

האם לבטוח בה' פירושו להתאמץ יותר או פחות? האם כשאנו פועלים "בכל הכוח" עבור מטרה טובה פירושו הדבר שאנחנו לא סומכים על ה' מספיק, או להפך, שאנחנו ממש בוטחים בו?

אולי התפקיד שלנו מתמצה ב"תחשוב טוב יהיה טוב", ולהניח לה' לעשות את שלו, שהרי אין לו מעצור להושיע ברב או במעט? ואולי להפך – הוא מצפה מאתנו שניקח אחריות, נתהלך לפניו ונטכס עצה כיצד לפעול עם אל עם כל הכוחות שהוא נטע בנו?

בגיליון שלפניכם נראה תחילה שאמונה וביטחון הם שני קטבים מנוגדים: אמונה היא התרוקנות מרצונות, ציפיות או אג'נדות והתכנסות אל האֵין האלוקי, ואילו ביטחון הוא התמלאות ברצונות טובים וציורים חיוביים, וציפייה שיתגשמו בעולם.

האמונה מצויה יותר ברגעי משבר, שבהם נראה שהציור שלנו על מהו הטוב איננו עומד להתממש. אבל רוב הזמן אנחנו נקראים להיות בביטחון, וגם הביטחון כולל בתוכו מנעד שלם:

מעובד מתוך חוברת **נפלאות** היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	כ	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ה	ר

אמונה וביטחון

החיים ממלאים את מוחנו במחשבות שליליות, אולם האמונה מרוקנת את התודעה מהררי הדאגות ומותירה אותה ריקה וחופשייה. בשונה ממדיטציות לא-יהודיות, תכלית האמונה אינה להשאיר את התודעה ריקה אלא למלא אותה מחדש בחשיבה חיובית ופעילה.

בספרים הקדושים רגילים להזכיר 'אמונה וביטחון' באותה נשימה. אך למען האמת אלו תנועות נפש הפוכות:

עבודת הביטחון היא לקדם את הטוב במציאות כפי שנראה לי שיהיה טוב. גם הביטחון מתעורר כלפי מציאות שנראית שלילית, אך במגמה של תיקון והטבה שלה. בעבודת האמונה אנו מתאמצים לא לעשות דבר ומתעסקים בשלילת המחשבות השליליות. בביטחון אנו מתמלאים במחשבות חיוביות, משרטטים את

במסע הארוך במשעולי החיים חיוני להצטייד בציווד מתאים. המושגים 'אמונה וביטחון' הם מהפריטים הבסיסיים שכל יהודי מאמין אורז בתרמילו. הן בעבודת ה' היום יומית, ובפרט כאשר נתקלים במציאות קשה או אם חלילה מתרגשת עלינו צרה, ואנו נדרשים להתמודדות.

באמונה, במקום הפנימי ביותר שלנו אנו וה' נמצאים לבדנו, ובו הבעיות מתגמדות ואף נעלמות כלא היו

אמונה היא התכונה העליונה ביותר בנפש האדם, מקורה ב'על מודע' - למעלה מהמודעות הרגילה שלנו. השכל מנתח את המציאות, ברגש אנו מגיבים ומתייחסים אליה, אך האמונה היא למעלה מזה. כאשר יהודי מאמין, הוא דבק בה' ומתייחד עמו. האמונה היא המקום העמוק ביותר שלנו, עצם הנשמה. ניתן להמחיש את האמונה כהתייחדות עם ה' - המציאות החיצונית קשה ומבלבלת, אך במקום הפנימי ביותר שלנו אנו וה' נמצאים לבדנו, ובו הבעיות מתגמדות ואף נעלמות כלא היו.

בספרים הקדושים רגילים להזכיר 'אמונה וביטחון' באותה נשימה. אך למען האמת אלו תנועות נפש הפוכות

המציאות כפי שהיינו רוצים שתיראה, ועמלים על-מנת להביא אותה לכך.

אם באמונה הטוב הגנוז אינו נראה לעיניי, הביטחון הוא בכך שהמציאות תיהפך ל"טוב הנראה והנגלה", כלשון הרבי מליובאוויטש. כשאנו בוטחים במישהו, אין לנו אפילו צל של ספק שהוא ייטיב עמנו. הביטחון הוא ודאות עמוקה ובהירות גדולה בכך שהכול יסתדר על הצד הטוב ביותר.

עבודת האמונה היא התחושה שאנחנו

בידי ה', וכל מה שיעשה יהיה טוב, גם אם לא נבין זאת. בדרך כלל עבודה זו מתעוררת כאשר נתקלים במציאות שנראית שלילית, חווים משבר קשה או נקלעים לדרך ללא מוצא. וכל מה שנותר הוא להישען על ה' בצורה מוחלטת. כך לימדנו רבי עקיבא במאמרו המפורסם: "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד", הכול לטובה.

האמונה משולה לחומר ניקוי רוחני - קשיי

לסיכום: אמונה וביטחון הם שני מושגים שונים:

באמונה מגיבים למציאות שלילית ומאמינים שכל מה שעושה ה' הוא לטובה. בביטחון מתעוררים לשנות את המציאות ולהפוך אותה לטובה יותר.

ביטחון פעיל וביטחון סביל

אנו בוטחים בה', אך זהו ביטחון מלא בכך שה' – "הוא הַנְתֵּן לָךְ פֶּחַ לַעֲשׂוֹת חַיִּל". כשאנו נתקלים במשבר וכשהמציאות אינה מסתדרת, ביטחון זה ממלא אותנו כוח לקום ולחולל את השינוי. הכוח

ביטחון סביל מתאפיין בפסיביות. אינני יוזם ופועל, אלא סמוך ובטוח שה' יגלה את הטוב

למידת הביטחון יש שתי הופעות שונות: ביטחון בכוחו של ה', וביטחון שהוא נותן לנו כוח ליזום ולפעול. הביטוי "חשוב טוב – יהיה טוב" מלמד על ביטחון בכוחו של ה'. זהו **ביטחון סביל**, המתאפיין בפסיביות. אינני יוזם ופועל, אלא סמוך ובטוח שה' יגלה את הטוב. כפי שילד בטוח באביו שידאג לו, כך האדם בטוח במאת האחוזים שה' ייטיב אתו. על כך נאמר "הַבּוֹטֵחַ בַּה' חֶסֶד יְסֻבְּבֵנוּ" – הביטחון והוודאות הגדולה בכך שעומד להיות טוב, הופכים את המציאות לטובה בפועל.

להקים עסק, להניע תנועות ולחולל מהפכות, נובע מהביטחון הפעיל בנפש.

פורים וחנוכה הם שני חגים של מסירות-נפש, הנובעת אף היא ממידת הביטחון בנפש. נס פורים התחולל בחוק-לארץ ומסירות הנפש בו הייתה בעיקר מתוך **ביטחון סביל** – עמידה עיקשת של העם באמונה עד ביטול הגזירה בביטחון בה' שיצילם. נס **חנוכה**, שהתחולל מאוחר יותר בארץ-ישראל, התחיל כבר את התיקון – את מסירות הנפש שלו ליוותה יוזמה פעילה ובוטחת – החשמונאים התעוררו ב**ביטחון פעיל**, נלחמו ביוונים וניצחו.

בצורת ביטחון זו איננו מנסים לשנות את המציאות בכוחות מעשיים, אך כן מתאמצים לחשוב מחשבות טובות וחיוניות. גם באמונה אנו מאמינים שיהיה טוב, אולם סומכים על ה' שיעשה זאת גם אם אנחנו לא נבין את הטוב. בביטחון הסביל, על אף שאין בו יוזמה מעשית, אנו חשים כי מציאות הטוב קשורה אלינו – ככל שנחשוב טוב כך גם יהיה.

לעומת הביטחון הסביל ישנו **ביטחון פעיל**, והוא מלווה ביוזמה אישית, בעשייה ובפעילות.

לסיכום: מידת הביטחון מתחלקת לשני סוגים:

ביטחון סביל, שבו איננו פועלים ויוזמים אך חושבים טוב ובוטחים שכך יהיה;
ביטחון פעיל, המלווה ביוזמה ופעילות של שינוי המציאות בפועל.
זהו גם ההבדל בין נס פורים לנס חנוכה.

נס הניצחון ונס המנורה - מפעולה להודיה

הודאה והכרה בה', מתוך **הביטחון הסביל** בכך שה' יעשה טוב עבורי.

ניתן אם כן להעמיד את חג החנוכה בסימן ספירת ה**נצח**, המשקפת את יכולתנו לקום ולשנות. בכתבי הקבלה ישנה מחלוקת היכן למקם את חנוכה בעולם הספרות העליונות. יש דעה המעמידה את חנוכה בסימן ספירת ה**נצח**, ויש דעה המעמידה את חנוכה דווקא בסימן ספירת ה**הוד**.

על פי הקבלה, ישנן 'עשר ספירות' עליונות שדרכן ה' מנהיג את עולמו. תורת החסידות חידשה כי לעשר הספירות הללו יש מקבילות בנפש האדם. אנו נתמקד בשתי ספירות מתוכן – **נצח והוד**. ספירות אלו משקפות בנפש את שני סוגי הביטחון – הכוח לפעול וליזום של ה**ביטחון הפעיל** נובע מספירת ה**נצח**, שמשמעותה התגברות, יוזמה וניצחון. לעומתה, ספירת ה**הוד** מלמדת על אי-עשייה תוך

אלא משלימים זה את זה ומהווים תהליך שלם בעבודת האדם ופעולתו במציאות:

כשרוצים ליזום וליצור, לפעול ולשנות, מתמלאים באנרגיה חיובית. האדם נטען בכוחות של עשייה ויוצא לדרך – אל שדה הפעולה המחכה לו. כשאנו בעיצומה של פעילות, התחושה היא "כְּחִי וְעֵצָם יָדִי" במובנה החיובי. כאשר האדם פועל ויוצר, עליו לחשוב כי 'אין הדבר תלוי אלא בי', ואם לא אפעל כעת – דבר לא יזוז. זהו שימוש עוצמתי בביטחון הפעיל בנפש. רק לאחר מכן, כשסיימנו את הפעולה, או כאשר אנו נוטלים הפוגה מהעשייה, אנו מתפנים לחוש כמה כל מה שעשינו התחולל מכוחו של ה'. כיצד כל הפעולה

פסיביות יתר עלולה לדחוף למצב ההפוך - הסתמכות על עצמנו בלבד, ביטחון עצמי במקום ביטחון פעיל בה'

שלנו הייתה בעצם התעוררות ש'הזמינה' את ה' לפעול ולעשות.

סיום התהליך בחוויית הביטחון הסביל חשוב במיוחד. בלעדיה, אם נמשיך לחוש כמה פעלנו ויצרנו בכוחנו, נתמלא סיפוק עצמי שלילי ומזיק.

לאידך, הסתמכות רק על ביטחון סביל עלולה לגרום תגובה ריאקציונית. פסיביות יתר תוך אי-שינוי במציאות עלולה לדחוף למצב ההפוך – הסתמכות על עצמנו בלבד, ביטחון עצמי במקום ביטחון פעיל בה', כפי שניכר היטב בדורות האחרונים בתנועת שיבת-ציון שהתנערה מהפסיביות הגלותית, ו'על הדרך' גם מה' יתברך.

לדברינו, הוויכוח הוא היכן לשים את הדגש בחנוכה – על הביטחון הפעיל או על הביטחון הסביל. זאת משום שבחנוכה בולטות שתי תנועות הנפש בשני נסי חנוכה המרכזיים – נס ניצחון המלחמה ונס המנורה, נס פך השמן שהספיק לשמונה ימים:

הביטחון הפעיל, המשתקף בנס הניצחון, והביטחון הסביל, המשתקף בנס המנורה

נס הניצחון כולו אומר **ביטחון פעיל**. החשמונאים היו מעטים מול רבים וחלשים מול גיבורים, אך מתוך תעוזה, מסירות נפש והקרבה קמו להילחם ביוונים ואף ניצחום.

נס המנורה מלמד על הביטחון **הסביל** בישועת ה'. ללא שום מעשה או יוזמה מצדנו, הספיק השמן המועט לשמונה ימים עד שהגיע שמן טהור.

הביטחון הפעיל, המשתקף בנס הניצחון, והביטחון הסביל, המשתקף בנס המנורה, נראים כסותרים זה את זה. האם העיקר הוא הפעולה האנושית או ההישענות על נסי ה'? גם בצורת חגיגות חנוכה, נראה שישנם המעדיפים להדגיש דווקא את הניצחון והגבורה האנושית, לעומת כאלו המתמקדים בהתגלות האלוקית במנורת המקדש.

אף במקורות אפשר לזהות את הסתירה-לכאורה: בתיאור הנס במסכת שבת בגמרא, מתואר בעיקר נס המנורה. ואילו בברכת 'על הנסים' בתפילה כמעט ולא מזכירים אותו אלא את גבורות ותשועות המלחמה.

כשמעמיקים, שני סוגי הביטחון אינם סותרים

לסיכום: בחנוכה עצמו מופיעים שני סוגי הביטחון: נס המנורה היה מלווה בביטחון סביל, ואילו נס הניצחון היה תוצאה של ביטחון פעיל ויוזם. שני סוגי הביטחון אינם סותרים אלא משלימים זה את זה - בכל אחד לבדו יש חיסרון, ופעולה אמיתית מורכבת משניהם.

המגמה הסופית היא חיבור הביטחון הפעיל והביטחון הסביל. עלינו לפעול בכל כוחותינו, ליזום ולחולל מהפכות, תוך הבנה שה' הוא זה שפועל בתוכנו.

כך לדוגמה יוסברו המקורות הסותרים בעניין בניין בית המקדש השלישי: מצד אחד נאמר שהמקדש ירד באש מן השמים, אך מהצד השני הרמב"ם כותב כי המשיח יבנה את המקדש - הפעולה האלוקית נתגלה לגמרי בתוך מעשי האדם. התשובה היא שאנו נבנה את המקדש, אך השראה אלוקית תשכון במעשי ידינו!

השיא של חנוכה

הדליק בו את המנורה – הם הגיעו לשיא ההודאה וההלל לה'. תכלית המאבק הושגה. אומנם נס פך השמן המשיך את ההלל וההודאה לשמונה ימים,

בית הלל אף הם מסכימים כי הניצחון, שחרור המקדש והדלקת המנורה הם מהווים נקודת שיא - אך מכאן ניתן עוד לעלות

אך עוצמת חוויית הניצחון הולכת ופוחתת, ואנו הולכים ומתרחקים ממנה. לכן את שמונת הנרות מדליקים ביום הראשון ולאחריו הולכים ופוחתים.

בית הלל אף הם מסכימים כי הניצחון, שחרור המקדש והדלקת המנורה הם נקודת שיא - אך מכאן אפשר עוד לעלות. בשמונת הימים חוויית היוזמה והפעילות של החשמונאים אומנם הולכת ופוחתת, אך חוויית הגילוי של ה' הולכת וגוברת. ההכרה שהכול ממנו מוסיפה ומתחזקת עד השיא - היום השמיני.

מחג החנוכה עלינו ללמוד לפעול נכון, בקדושה ומתוך חיבור לה' - תחילה לקום ולעשות בכל כוחותינו למען השגת המטרה, כחשמונאים שהתעוררו ופעלו במסירות נפש. לאחר מכן, כאשר נחים ונרגעים, הכרתנו צריכה להיות ממוקדת בכך שכל מה שזכינו לעשות הוא מתנת שמים, ורק מכוח ה' קם ונהיה השינוי שאנו אחראים לו.

עיקר ההודיה לה' בחנוכה על הנסים הוא בהדלקת הנרות. כידוע, ישנה מחלוקת בית הלל ובית שמאי על הנהגת "המהדרין מן המהדרין" - האם "פוחת והולך", משמונה נרות ביום הראשון לנר אחד ביום האחרון, או "מוסיף והולך", מנר אחד ביום הראשון לשמונה נרות ביום האחרון, כפי שנפסקה ההלכה. החנוכייה הדולקת על כל שמונת נרותיה מבטאת את ההודיה השלמה. כך שלדעת בית שמאי פסגת החג הוא היום הראשון ולדעת בית הלל הוא מגיע לשיא ביום האחרון. מדוע?

אפשר להסביר כי סוד המחלוקת נעוץ בשאלה: מה העיקר בהודיה ובהלל? האם חוויית הניצחון בקרב, שבו אנחנו אומנם יזמנו ועשינו אך מכירים

הכרתנו צריכה להיות ממוקדת בכך שכל מה שזכינו לעשות הוא מתנת שמים, ורק מכוח ה' קם ונהיה השינוי לו אנו אחראים

שהכול מה'; או חוויית נס המנורה, הודיה שלמה ללא כל יוזמה או פעולה משלנו - אתה ה' עשית הכול. במילים שלנו - הודיה מתוך מעשה וביטחון פעיל, או הודיה מתוך ביטחון סביל?

בית שמאי סברו שכאשר בית חשמונאי ניצחו במלחמה, שחררו את המקדש, מצאו שמן טהור, וזכו

לסיכום: ציר הזמן בימי החנוכה מגלם שתי תנועות הפוכות - חוויית נס ניצחון המלחמה, מתוך ביטחון פעיל, הולכת ופוחתת, ובמקביל אליה הולכת וגוברת חוויית נס המנורה, השייכת לביטחון הסביל. כך תובן המחלוקת המפורסמת בין בית שמאי ובית הלל - האם 'פוחת והולך' או 'מוסיף והולך'.

המאמר מעובד מגיליון נפלאות ויגש תשע"ח
bit.ly/VA_vayigash_78

שאלה:

כשאני מנסה להשיג מטרה בחיים, כמה עליי לדחוף בכל הכוח וכמה עלי להשאיר את הדברים שיזרמו כפי רצון ה'?

וחזקיהו והמלך. דוד המלך בוטח בה' באופן פעיל, הוא נלחם במלחמות ומנצח את אויביו. חזקיהו לעומתו מרגיש חוסר אונים גמור לנוכח המצור על ירושלים וכל מה שעשה הוא ללכת לישון מתוך **ביטחון** גמור בה'.

על שתי המידות הללו לעבוד אצלנו בשיתוף פעולה. לפעמים יש להשתמש בשתייהן יחד במינון כזה או אחר ולפעמים בכל אחת מהן לחוד, הכול בתוך **ביטחון** גמור שרצון ה' יושלם במציאות.

מתוך עלון 'נפלאות' קדשים תשע"ט

היכולת שלי, שם נדרש האיזון. לעתים עליי לנסות ו'לנצח' את הבעיה, להוציא מן הכוח אל הפועל כוחות חבויים שיעזרו לי להשלים את המשימה. מאידך, יש פעמים שבהן עליי להיכנע לה' ולהשליך את המשימה שלי עליו מתוך **ביטחון** שהוא ישלים אותה כטוב בעיניו.

שתי הדמויות בתנ"ך שמייצגות הכי הרבה את שני הקצוות הללו, הן דוד המלך

הכלל בהתמודדות מעין זו הוא שצריך להיות איזון בין הימין והשמאל בנפש - מידות הנצח וההוד.

הנצח וההוד נקראים "בְּטָחוֹת חֶקְמָה", שני סוגים של **ביטחון**. הנצח הוא **ביטחון פעיל** ואילו ההוד **ביטחון סביל**. ראשית כול, פשוט שמה שביכולתי לעשות, עלי לעשות. אומנם, כאשר אני מנסה לפעול, אך נתקל במחסום - בקצה גבול

שאלה:

בעלי מתוסכל מכך ששליחותו בעולם טרם ברורה לו. מה אני כאישתי יכולה לעשות כדי לעזור?

בעלך הוא מאותם צדיקים שנאמר עליהם "תחילתם ייסורים" - קצת ייסורי נפש מאי-מציאת השליחות שלו בחיים, "וסופם שלוה" - סופו למצוא את השליחות ולפרוץ קדימה ברוחניות ובגשמיות - דווקא לפי הסדר הזה, מרוחניות לגשמיות. עלייך רק לעודד אותו תמיד, להוריד אותו מעיגול האמונה הפשוטה לקו **הביטחון הסביל והפעיל**.

משיח אותיות **ישמח** ו**ישמח** אחרים - עלייך לגלות את נקודת המשיח שבך, לשמוח בכל הטוב שה' משפיע לך ולשמוח את בעלך האהוב בעולם הזה. באופן פשוט: "משמח חתן וכלה" - השמחה נובעת מהחתן לכלה, אך בימות המשיח, וכבר עלינו לחיות עם משיח, "משמח חתן עם הכלה", השמחה נובעת מהכלה לחתן, כמבואר בחסידות!

מתוך עלון 'נפלאות' בהעלתך תשע"ח

מיהו המלך?

מהחסידים שהוא ייתן כמה שיצטרכו, והביא כד שלם ומזגו לכל המסובים.

כשהתחילה המסיבה פתח הרבי וסיפר: "הקיסר וילהלם (קיסר גרמניה) היה נוהג להתחפש תמיד בבגדים פשוטים, ולהסתובב ברחובות העיר לראות את שיחם ושיגם של בני המלוכה. פעם הציץ לתוך בית נמוך, וראה שם צועני אחד יושב עם בניו לשולחן וכל אחד נוטל כוס יי"ש, והאב שואל אותו: מיהו המלך? והוא עונה: אתה הוא המלך!".

כשסיים קם הרבי לרקוד עם כל המסובים. בתוך כך התפשטה השמועה שאפשר להיכנס אל הרבי ונאסף קהל רב. אחרי זמן מועט הפסיק הרבי לרקוד ואמר שכבר תש כוחו, ומיד נסע למקום אחר...

הרמ"ח מסלונים הוסיף להסביר: כוונת הרבי מרוז'ין הייתה שלא המלך מנהל את העולם אלא הצדיק.

רבי ישראל מרוז'ין מלמד אותנו, בחייו בכלל ובמעשה זה במיוחד, כיצד נעשים מלך. המלוכה נקנית על ידי גבורה ועוז, 'עזות דקדושה' המכריזה "אני הוא המלך". מסירות הנפש וההעזה שבתפיסת השלטון, מתגלות במיוחד בדמות החשמונאים שמרדו ביוונים והצליחו לחדש את מלכות ישראל. באמת, בכל אחד מישראל יש נקודה מלכותית, ועלינו לעורר אותה מתוך התקשרות לדמויות 'מלכותיות' שכאלה.

על-פי גיליון 'נפלאות' מקץ תשפ"ב
כתב: יהושע חי שמחי

הרב הקדוש רבי ישראל מרוז'ין נודע בהנהגתו המלכותית והוערך מאוד על ידי הצדיקים בדורו. בעקבות מלשינות הורה הצאר הרוסי לאסור את הרבי מרוז'ין. "ויהי מקץ שנתיים ימים"... לאחר קרוב לשנתיים במאסר, הצליח הרבי לברוח מהכלא ולהימלט לאוסטרך הונגריה שם השתכן לבסוף בעיר סדיגורא (כיום פרבר בעיר צ'רנוביץ' באוקראינה), עד לפטירתו בג' בחשון תרי"א.

לאחר הבריחה מהרוסים, היה חשש שרבי ישראל יוסגר חזרה לידיהם, לכן במשך תקופה הסתתר הרבי ורק מקורביו ידעו היכן הוא נמצא. על אותו זמן סיפר חסיד אחד לרמ"ח מסלונים (רבי מרדכי חיים מסלונים, נפטר בשנת תשי"ד) את המעשה הבא:

באותה תקופה לחש לי יהודי אחד היכן נמצא הרבי מרוז'ין. נסעתי לשם לימי החנוכה, אך הרבי היה סגור ומסוגר ולא ניתן היה להיכנס אליו. לפתע נפתחה הדלת והרבי נעמד על הסף. הבנו שהוא רוצה שיתאספו הקהל. מיד שלחו לקרוא לכל החסידים שהיו שם, והרבי היסב עמנו לשולחן.

אחר כך הביאו סביבון, והניח הרבי מטבע על השולחן וסיבב עם הסביבון כנהוג, וכשנפל הסביבון יצא שזכה הרבי במטבע. ושוב הוציא הרבי מטבע וסיבב עם הסביבון וגם כן זכה בו. המנהג היה שאת המטבעות של הרבי היו מוכרים לכל המרבה במחיר כדי להביא משקה 'מעד' (תַמְד) למסיבה של חנוכה. נענה אחד

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסוּע כחוכרת 'נפלאות':

❑ יש לאדם יצר הרע, החלק הרע שבנפש הבהמית, ושני יצרים טובים – החלק הטוב שבנפש הבהמית, ש'מזמין' עבודה של הבדלה ובירור, והנפש האלקית.

❑ לטוב של הנפש הבהמית ולנפש האלקית יש מכנה משותף – שניהם ילדים טובים, 'ילד טוב ירושלים', עם המדות הטובות של רחמנים וגומלי חסדים.

[מתוך השיעור 'הילד השני']

❑ העצמות נתפסת באמונה, שהביטוי שלה הוא ברעותא דלבא, והמעשה בפועל של האמונה הוא לימוד תורה וקיום מצוות.

❑ חשוב מאד להתקדם בחיים, לחשוב קדימה, אבל לפעמים צריך לחזור אחורה. מה הכוונה? "לדעת זה התינוק אני מתפלל", אני חוזר למצב שאין לי שכל, אין לי שום השגה, אני רק אומר ה', כמו תינוק. [מתוך השיעור 'סוד העצמות']

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
הצטרפו כעת: bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת גליון נפלאות בדוא"ל
צרו קשר כעת:
bit.ly/news_niflaot
דוא"ל: itiel@pnimi.org.il

